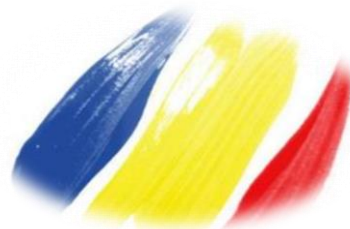

REVISTA SEMINARULUI TEOLOGIC ORTODOX
JUSTIN PATRIARHUL

TE DEUM

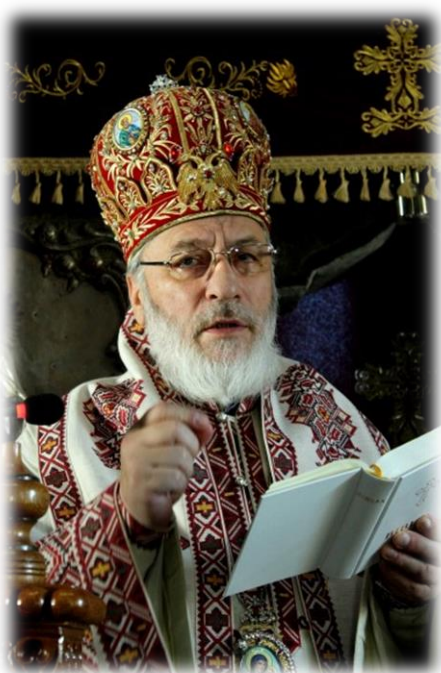

CÂMPULUNG MUSCEL

Prietenul credincios este acoperământ tare; și cel ce l-a aflat pe el aflata comoară. Cu prietenul credincios nimic nu se poate asemăna și nu este măsură a bunătății lui. Prietenul credincios este leacul vieții și cei ce se tem de Domnul îl vor afla pe el.

(Înțelepciunea lui Isus Sirah VI; 14 -16)

FRATELUI MEU ÎNTRU OMENIE

Să te întorci în timp este adesea o oportunitate care presupune o revenire *în sine*, o așezare cu nostalgie în tiparele cuminți ale statorniciei dătătoare de nădejdi binecuvântate. Să prețuiești *limba celor înțelepți care picură știință* (Pilde XV; 2) și calitatea omului pe care Diogene îl căuta cu felinarul aprins în plină zi este prilejul celor iubiți și iubitori de Dumnezeu și de oameni, căci așa cum spune cineva astăzi se adună la evenimente multă lume, dar printre ei puțini oameni.

Voi evoca aici cum m-am întâlnit cu Omul căutat de Diogene.

Era prin 1983, pe 11 aprilie, când anul V al Seminarului Teologic din București a hotărât, prin consens, dar fără aprobarea conducerii, să meargă la Slujba de cinstire a Sfântului Ierarh Calinic de la Mănăstirea Cernica.

Fără vreo pregătire prealabilă, elevii de atunci au sesizat că n-au purtător de cuvânt. Entuziaști și doritori de răzbunare pe directorul Dumitru Dima care ne restricționase învoirile din oraș și de casă, colegii m-au desemnat să-i reprezentăm. Starețul de atunci și arhiepiscopul Argeșului și Muscelului de azi ne-a primit cu nedisimulată bucurie neîntrebându-ne în nici un fel de aprobări. Slujba a fost înălțătoare, noi am cântat și încântat slujitorii și pe credincioși iar apoi am fost invitați în restaurata trapeză a Mănăstirii.

Părintele profesor Galeriu ne-a purtat prin istorie evocând viața, activitatea și realizările Sfântului Calinic și apoi a pus în paralelă omiletică meritele Sfântului cu cele ale starețului Argat - după nume și după trudă - , care în doi ani de la numirea ca egumen în lavra Sfântului, schimbase fața mănăstirii, restrise pentru credință.

Lumina cobora blând prin ferestrele trapezei și se desfăcea filtrată de paharele din cristal de pe masă, în culorile spectrului său. Intrând în atmosfera de lumini multicolore am închinat un sfielnic *laudatio* care a impresionat în mod pozitiv pe cei care erau meniți să întrevadă *nădejdea Bisericii de mâine*.

Încărcați de bucurie și finanțați parțial pentru *excursia de absolvire* ne-am întors (unii conduși cu ARO chiar de Stareț) la Radu – Vodă. Gestul nostru a fost interpretat ca o revoltă, P.C. Director anunțând autoritățile supreme ale Bisericii, iar Prea Fericitul Patriarh Justin a chemat în audiență și pe *starețul cel omenos*. Cumpătat în declarații, viitorul arhiepiscop i-a spus Preafericirii sale că pedepsirea pentru participarea la Sfânta Liturghie ar fi nu numai nejustificată, ci și nedreaptă. Declarațiile au atenuat consecințele care, pentru o parte dintre noi, s-au soldat cu imposibilitatea de a susține la vreme examenul de diplomă. Dumnezeu *a avut însă milă de mine ca să nu am intrare peste intrare* (Filip II; 27) și am fost admis primul la Institutul Teologic de grad universitar în același an.

De atunci, drumurile mele cu cele ale ierarhului meu de azi s-au intersectat și uneori au mers în paralel.

Poate că cine va citi această evocare - și mai ales oportuniștii eclesiatici – vor spune că e o mare îndrăzneală sau chiar o impietate să numești pe un arhieru fratele tău, prietenul tău, dar în acea zi am descoperit că Dumnezeu este în fiecare om care *până la moarte luptă pentru adevăr* (Înțelepciunea lui Isus Sirah IV : 30) și *Domnul Dumnezeu luptă pentru el*. De aceea, după ce se cuvine să *mulțumesc celui ce m-a întărit, lui Hristos Iisus Domnul pentru că m-a socotit credincios și m-a pus să-L slujesc* (I Tim. I;12) voi mulțumi, de asemenea, tuturor oamenilor care au fost lumină pentru viața mea. În locul cel mai de sus este cu siguranță *cel care a slujit bine și rang bun a dobândit și mult curaj în credința cea întru Hristos Iisus* (I Tim. III; 13) – arhierul, prietenul și fratele meu întru omenie Calinic, căruia mă plec și pentru bucuria oferită acestui spațiu spiritual din Câmpulung în care ostenesc, de a aduce la Mănăstirea Negru Vodă moaștele Sfântului Ioanichie cel Nou.

Îi voi mulțumi și pentru că *atunci când se află în mijlocul proștilor își cruță vremea, iar cu cei înțelepți zăbovește fără teamă* (Înțelepciunea lui Isus Sirah XXVII; 12) ferindu-se și ferindu-ne de *prigoana cea dinăuntru* .

M-am întrebat de ce Calinic (bunul învingător) și am găsit răspunsul în versurile poetului Vasile Militaru :

*„Viteaz e cel ce-nvinge lei, viteaz e cel ce-nvinge-o țară,
Acela care-nvinge lumea e un viteaz din cale-afară
Și acestora ca la minune e bine lumina să se-nchine,
Dar mai viteaz e-acela care mereu se biruie pe sine”.*

Cu prețuire fără limite,

Pr.prof. Ion COJOCARU

ȚINUTA ȘI CONDUITA PREOTULUI

PREMISE ALE UNEI PASTORAȚII DE SUCCES

Vom încerca să tratăm în acest scurt articol câteva chestiuni legate de pastorația pe care o face preotul, care este mereu supusă provocărilor de tot felul, provocări venite din partea unei societăți aflate mereu în schimbare, plecând însă de la niște cuvinte profunde, revelate, pe care le putem regăsi în Sfânta Scriptură și care ne atrag atenția asupra seriozității cu care noi, preoții, trebuie să tratăm misiunea ce ni s-a încredințat, dar care ne mai atrag atenția asupra unei responsabilități, pe care trebuie să ne-o asumăm ca preoți, în mod permanent, lucru ce reclamă o anumită conduită. Aceste cuvinte sunt:

Preoții dau învățătura legii pentru plată și profeții profetesc pentru bani și se sprijină pe Domnul, zicând: Domnul este în mijlocul nostru și prăpădul nu va veni peste noi. Deci, din pricina voastră, Sionul va fi arat cu plugul ca o țarină și Ierusalimul va fi prefăcut într-un morman de ruine și muntele templului, înălțimi acoperite cu pădure! (Miheia 3, 11).

Împotriva păstorilor se aprinde văpaia urgiei Mele și pe țapi îi voi pedepsi. Se aude vaetul păstorilor, căci slava lor a fost trântită la pământ (Zaharia 10, 3; 11, 3).

Buzele preotului cuprind știința și din gura lui căutam să iasă învățătura, căci el îngerul Domnului Savaot este. Dar voi v-ați depărtat de drumul cel drept și pe mulți i-ați făcut să cadă din credință. Voi ați stricat legământul Meu cu Levi, zice Domnul Savaot. Pentru aceasta și Eu v-am lăsat să fiți de batjocură și de nimica toată în fața tuturor noroadelor, fiindcă voi n-ați păzit îndreptările Mele și la legea Mea n-ați luat aminte (Maleahi 24, 7-9). Imaginea desigur este dezolantă și tristă, dar consider că stă în putința noastră să schimbăm aceste cuvinte dure rostite și adresate de Dumnezeu preoților, în cuvinte de genul:

Un astfel de slujitor se cuvine să avem: sfânt, fără de răutate, fără de pată, osebit de cei păcătoși și mai presus decât cerurile (Evr. 7, 26). După ce spune Corintenilor că el este slujitorul lui Hristos și iconomul tainelor lui Dumnezeu, sfântul apostol Pavel se prezintă astfel pe sine: Până în ceasul de acum îndurăm foame și sete, goi umblăm și primim bătăi, suntem fără de cămin. Și ne trudim muncind cu mâinile noastre. Ocărâți, noi binecuvântăm. Prigoniți, noi răbdăm. Huliți, noi mângâiem. Ca măturătura lumii ne-am făcut, ca gunoiul tuturor! Nu ca să vă rușinez vă scriu acestea, dar ca să vă dojenesc ca pe niște copiii ai mei iubiți. Pentru că zeci de învățători de ați avea în Hristos, totuși nu aveți mulți părinți. Căci eu v-am născut pe voi întru Hristos Iisus prin Evanghelie. Deci, vă rog să-mi fiți următori, precum și eu sunt lui Hristos (I Corinteni 4, 11-16). Desigur, sfântul apostol Pavel, care a știut să-i transmită ucenicului Timotei din Efes lucrurile pe care este dator să le respecte, regulile de bază și obligațiile ce se impun slujitorului preot, nu a uitat să puncteze și nevoile, precum și neajunsurile cu care se confruntă un slujitor, despre care se cuvine să se vorbească la fel de intens. Capitolul al treilea din prima epistolă către Timotei, ca și primul capitol din epistola către Tit din Creta, ca să le amintesc pe cele mai cunoscute, sunt antologice și demne de învățat pe de rost, pentru calitățile ce se cer unui slujitor adevărat.

În ceea ce privește conduita preotului, dovedită prin purtarea uniformei preoțești, respectiv a reverendei, amintim, fără alte comentarii, articolul 42 din *Regulamentul autorităților canonice*

*disciplinare și al instanțelor de judecată ale Bisericii Ortodoxe Române, aprobat de Sfântul Sinod al BOR și recunoscut de Guvernul României prin Hotărârea de Guvern nr. 53/16 ianuarie 2008, apoi publicat în 2015, care prevede: citez: (art.1) preoții și diaconii sunt datori să poarte **permanent ținuta clericală (reverenda)**, ca expresie a demnității și misiunii lor; (art.2): *dacă un preot sau diacon nu poartă ținuta clericală, la prima abatere se sancționează cu dojană arhierescă; în caz de recidivă, se sancționează cu împlinirea unui canon de post și de pocăință la mănăstire.* (art.3) : *în cazuri de excepție, bine motivate, chiriarhul poate acorda, temporar, dispensă.**

Referitor la purtarea bărbii, menționez următoarele: Sfinții Părinți, în rugăciunea rostită de preot la îmbrăcarea epitrahilului, cel mai folosit veșmânt preoțesc, amintesc de barba preotului, ca semn al asemănării acestuia cu neamul preoțesc al lui Aaron: *Binecuvântat este Dumnezeu, Cel ce varsă harul Său peste preoții Săi, ca mirul pe cap, ce se coboară pe barbă, pe barba lui Aaron, pe marginea veșmintelor lui* (Psalmul 132, 2). Preoții care nu își lasă barbă, adesea pentru motive lumești, nu înțeleg și nu împlinesc tradiția Bisericii de Răsărit. Îndrăznesc să spun asta deoarece toți sfinții hirotoniți (fie călugări, fie căsătoriți) au avut barbă. Acest lucru mi se pare o mărturie autentică a Tradiției și un temei mulțumitor. Mai mult însă, dacă Hristos a avut părul lung și barba netunsă, ce temei mai mare de atât mai au nevoie preoții, spre a-și lăsa barbă?

Mergând mai departe, *Povățuirile* de la sfârșitul Liturghierului, care nu reprezintă decât sintetizarea unor îndemnuri, reguli, canoane și dispoziții patristice, sinodale și chiriarhale mai vechi, prescriu preotului, în termeni categorici că: *pentru slujirea dumnezeieștii Liturghii, dator este a fi curat, precum cu sufletul, așa și cu trupul.* Neglijențele ce se pot adăuga aici sunt cele referitoare la purtarea în biserică, sau la atitudinea cu totul necuviincioasă și indolentă a unora dintre noi la diferite momente sacre pe care le trăim prea comun, prin formalism și automatism ritualic, atitudine ce trădează o lipsă de înțelegere pentru importanța misiunii preoțești, o lipsă de evlavie ca și o lipsă de adeziune sufletească la cele săvârșite și rostite. Așa se ajunge la o viață de preot ce se va rezuma doar la o obligație profesională periodică, din interes, rutină sau din obicei.

În privința limbajului, putem mărturisii de la bun început că *sufletul se dezvăluie prin cuvinte, iar gândul se îmbracă prin cuvinte.* Nimic mai mult decât felul nostru de a vorbi nu trădează și nu caracterizează firea noastră, gradul de cultură și de educație, gesturile și înclinațiile noastre. *Vorbește ca să te cunosc* zicea Socrate filosoful. Vorbirea este un cuțit cu două tăișuri: *în puterea limbii tale este viața și moartea și cei ce o iubesc mănâncă din rodul ei* (Pildele lui Solomon 18, 21). Ca repere bune de urmat pentru preot în limbajul curent recomandăm: să nu vorbim prea mult, ci prin concizie și sobrietate să exprimăm multe, dovedind disciplină și prudență în vorbire; să căutăm permanent cultivarea și îmbunătășirea vocabularului: *din gura voastră să nu iasă nici un cuvânt rău, ci numai ce este bun, spre zidirea cea de trebuință, ca să dea har celor ce ascultă* (Efeseni 4, 29); apoi recomandăm ferirea cât mai mult de a jigni, a înfrunța, a ofensa sau a supăra pe cineva cu vorbirea noastră. Preotul trebuie să fie mereu amabil, disponibil și politicos atât în vorbire, cât și în atitudine; recomandăm, de asemenea, de a nu vorbi când suntem supărați, mânioși sau furioși: *orice om să fie grabnic la ascultare, zăbavnic la minie, zăbavnic la vorbire* (Iacov 1, 19).

Prin toate aceste cerințe se arată, de fapt, că preotul nu este decât un *inger în trup*, un slujitor ce-și va putea înmulți turma printr-o pildă de moralitate autentică, fără viclesug și fariseim, un jertfitor pentru semeni și pentru Dumnezeu, căci el este ales din pânțelele maicii sale, *nimeni neluându-și de la sine cinstea aceasta.*

În final, consider că pentru fiecare dintre noi, conștiința va putea să ne dea mărturie dacă ne ridicăm sau nu la înălțimea morală ce se cere unui adevărat preot, pentru a avea bucuria împlinirii datoriei sacerdotale pe deplin.

Pr. prof. dr. Daniel OPRESCU

INTERVIUL EDIȚIEI PROF. EUGEN BERCU

Pentru cititorii noștri, vă rugăm să ne împărtășiți câteva date legate de biografia dumneavoastră.

După absolvirea școlii generale din satul natal Călugăreni – Hulubești, localitate cu profundă semnificație în istoria neamului românesc, am continuat studiile la Liceul *Ion Măiorescu* din Giurgiu, în paralel cu studiul muzicii. Am urmat Institutul Pedagogic București, apoi Conservatorul *Ciprian Porumbescu*, Facultatea de Muzicologie și Dirijat. Am fost repartizat prin decizie guvernamentală la Școala Normală *Carol I*, în 1970, unde am funcționat neîntrerupt până în prezent.

Pentru elevii seminariști sunteți un exemplu datorită activității dumneavoastră profesionale. Ne puteți împărtăși câteva amănunte referitoare la dorința de a urma o carieră în muzică?

Muzica m-a atras din fragedă copilărie sub îndrumarea părinților, mama fiind educatoare iar tatăl, învățător. Modelul pe care l-am întâlnit și l-am urmat a fost distinsul meu profesor, Victor Karpis, un muzician desăvârșit.

În materie muzicală, care considerați că trebuie să fie calitățile unui elev seminarist?

Pentru un elev seminarist, muzica este un element de bază în formarea spirituală și profesională a unui viitor slujitor al bisericii. Cu privire la calitățile muzicale s-ar impune o voce bună, auz muzical, sensibilitate, trăiri afective profunde și o gândire pe măsură, pornind de la citatul lui Igor Stravinsky: *Muzica este un act al minții omenești care pune ordine în lumea sunetelor.*

Considerați dragostea de muzică un element important în viața de elev seminarist? Dacă da, ce sfaturi le puteți da elevilor care sunt pasionați de aceasta?

Alături de materiile specifice, muzica rămâne un element important care reușește să zugrăvească prin imagini sonore de mare sensibilitate, forță și pătrundere în lumea complexă a trăirilor și stărilor sufletești pe care le încearcă ființa umană. Arta muzicală constituie o valoare cultural – spirituală, un limbaj, un mijloc universal de exprimare de care se servește întreaga omenire. Pe elevii seminariști atașați acestor principii îi sfătuiesc cu toată convingerea și responsabilitatea să studieze temeinic, continuu și cu dragoste spre folosul propriu și osteneala lor nu va fi zadarnică.

În final, vă rugăm să transmiteți câteva gânduri atât cititorilor revistei, cât și realizatorilor ei.

Cititorilor valoroasei reviste și realizatorilor ei le urez, în pragul marilor sărbători ce vor veni, multă sănătate, urări de bine, împărtășindu-se cu darurile întru bucurie veșnică aduse de Pruncul Isus, neuitând colindul: *Și nu uita când ești voios, române, să fii bun.*

Vă mulțumim și vă apreciem pentru dăruirea cu care ne dezvăluți magia lume a muzicii!

Interviu realizat de Eduard MARIA și George ȘERBAN, clasa a XI – a S

SECVENȚĂ DIN ACTIVITĂȚILE SEMINARULUI TEOLOGIC JUSTIN PATRIARHUL, CÂMPULUNG

Manifestări culturale găzduite de Seminarul Teologic Ortodox *Justin Patriarhul*

Potrivit hotărârii Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, anul 2015 a fost declarat *Anul comemorativ al Sfântului Ioan Gură de Aur și al marilor păstori de suflete din eparhii*

În acest sens, în Arhiepiscopia Argeșului și Muscelului a fost organizat pe data de 6 octombrie 2015 un simpozion intitulat: *Păstori de suflete din plaiurile argeșene și muscelene*.

Evenimentul s-a desfășurat în sala de festivități a Seminarului *Justin Patriarhul* din municipiul Câmpulung Muscel, cu binecuvântarea și în prezența Înaltpreasfințitului Părinte Calinic, Arhiepiscop Argeșului și Muscelului.

Au fost prezenți profesorii și elevii seminarului, dar și preoții din protopopiatul Câmpulung Muscel.

În prima parte, simpozionul a fost deschis de un moment muzical realizat de corul Seminarului Teologic *Justin Patriarhul*.

Chiriarhul Eparhiei a moderat acest simpozion și a evocat personalitatea deosebită a Patriarhului Iustin Moiescu, cel care s-a născut în localitatea Cândești, prezentând *Integrala Iustin*, care cuprinde opera scrisă de patriarhul muscelan.

Domnul profesor Theodor Mavrodin a evocat personalitatea complexă a episcopului Iosif al Argeșului, care a păstorit timp de 27 de ani Episcopia Argeșului abia reînființată.

Părintele profesor Ion Cojocaru, directorul Seminarului Teologic *Justin Patriarhul*, a prezentat un referat despre bogata activitate a Patriarhului Iustin Moiescu, iar părintele profesor Radu Tascovici, Decanul Facultății de Teologie *Sfânta Muceniță Filoteia* din Pitești a cuprins în referatul său activitatea deosebită a preoților musceleni Ioan Răuțescu și Gheorghe Cotenescu.

Scopul organizării acestui simpozion a fost acela de a se prezenta importanța și rolul marilor păstori de suflete din Eparhia Argeșului și Muscelului care, prin slujirea și activitatea lor, au contribuit la susținerea, consolidarea și dinamizarea vieții și misiunii Bisericii.

Pr. prof. dr. Daniel OPRESCU

Participarea seminariștilor câmpulungeni la - Simpozionul *Teologia în contemporaneitate*, Galați 26 noiembrie 2015 -

Este pentru al doilea an consecutiv când Seminarul Teologic Ortodox *Iustin Patriarhul* din Câmpulung Muscel participă la o manifestare extrașcolară de mare amploare, organizată de Seminarul Teologic Ortodox *Sfântul Apostol Andrei* din Galați. Tema de anul acesta, dezbătută în cadrul Simpozionului intitulat generic *Teologia în contemporaneitate*, a fost: *Personalități ale vieții bisericești din eparhie. Importanța lor zonală, națională și internațională.*

Ceea ce acest simpozion a urmărit nu a fost altceva decât modificarea atitudinii rezistente la înnoirea formelor de propunere a teologiei. Actorii simpozionului au fost cadrele didactice, elevii și autoritățile școlare. Astfel, s-a putut dovedi încă o dată că pesimismul în privința educației este total nefondat, cu condiția ca școlile să evolueze constant și să rămână la curent cu ultimele progrese în învățare. Un aspect important al simpozionului a fost schimbul de valori teologice, culturale și tradiții, care nu se ciocnesc

dizident, ci se împletesc armonic. Cu cât schimbul de gânduri teologice este mai intens, cu atât îl vom cunoaște mai bine pe *celălalt*, iar acesta este sursa verificării directe a teologiei de care ne împărtășim la prezent (I Ioan 4, 20).

Obiectivele simpozionului au fost: conștientizarea de către elevi și părinți a importanței interacțiunii dintre teorie și practică în scopul dezvoltării educaționale și culturale, permițând tinerilor să augumenteze teologie la nevoile societății contemporane; apoi, valorificarea experienței dobândite în cadrul altor proiecte sau simpozioane prin intensificarea colaborării și prin schimbul de bune practici între instituții de învățământ preuniversitar; motivarea elevilor și a cadrelor didactice pentru identificarea și inventarierea resurselor necesare și disponibile în vederea desfășurării viitoare a altor simpozioane specifice; diseminarea rezultatelor simpozionului în școlile participante pe parcursul a patru luni.

Înainte de începerea propriuzisă a lucrărilor acestui simpozion, în capela Seminarului din Galați s-a oficiat un Tedeum în prezența Înaltpreasfințitului Părinte Casian, arhiepiscopul Dunării de Jos, apoi s-a vizitat clădirea renovată a Seminarului, sălile de curs și biblioteca.

Din partea Seminarului Teologic Ortodox *Iustin Patriarhul* din Câmpulung au participat doi elevi din clasa a XI-a, Eduard Maria și George Șerban, care au prezentat două personalități marcante ale vieții bisericești din Eparhia Argeșului, anume ierarhii Ghenadie Petrescu și Ilarion Gheorghiadis, coordonați și însoțiți de părintele profesor Daniel Oprescu. Lucrările acestui simpozion au fost prezidate de Înaltpreasfințitul Părinte Casian al Dunării de Jos, prezente fiind unsprezece Seminarii Teologice din țară, precum și mai multe colegii din Galați, Brăila și Tecuci. Toate materiile prezentate au fost strânse și vor vedea lumina tiparului într-un volum colectiv, ce va fi lansat anul viitor. În cadrul acestui simpozion a fost prezentat și volumul dedicat Sfinților martiri brâncoveni, alcătuit din materialele prezentate cu ocazia simpozionului de anul trecut. În final, iată câteva dintre impresiile elevilor participanți:

Sunt Șerban George Valentin de la Seminarul Teologic Ortodox „Justin Patriarhul” din Câmpulung Muscel, iar participarea la această întâlnire interseminarială a fost un moment de bucurie și o experiență deosebită, deoarece am rămas surprins plăcut de purtarea de grijă a Înaltpreasfințitului Părinte Casian pentru ca acest simpozion să decurgă foarte bine. De asemenea, am mai rămas marcat de dragostea Înalt Prea Sfințitului față de tinerii teologi, și nu numai, aflați pe drumul cunoașterii lui Dumnezeu, luminându-ne mințile cu sfaturile domniei sale. Totodată, cu această nouă experiență, am cunoscut noi persoane cu care am și legat prietenii, ținând legătura cu respectivii. Sper ca acest simpozion să se organizeze cât mai mult în continuare, iar la următoarele invitații ale organizatorilor voi răspunde afirmativ, având în vedere urmările acestei noi experiențe.

Mă numesc Maria Eduard Ștefan și sunt elev în clasa a XI a la Seminarul Teologic Ortodox „Justin Patriarhul” din Câmpulung Muscel. Simpozionul a fost un prilej de mare bucurie, precum și o experiență cu totul și cu totul deosebită. Am fost impresionat de purtarea de grijă, dar mai ales de dragostea Înalt Preasfințitului Părinte Casian față de noi, tinerii, aflați la început de drum, dragoste manifestată prin sfaturile duhovnicești dăruite. Am socializat cu bucurie cu ceilalți colegi, am dezbătut diferite teme și am legat noi prietenii. Aș fi oricând bucuros să răspund unei astfel de invitații având în vedere informațiile noi și sfaturile acumulate în urma acesteia.

Pr. prof. dr. Daniel OPRESCU

ILARION GHEORGHIA DIS

Urmașul episcopului Iosif la Argeș a fost Ilarion. Acesta, chemat în mirenie Ilie, era fiul unui bulgar și al unei grecoace și se născuse în București în anul 1777. A învățat la școala grecească de la biserica Domnița Bălașa, unde s-a distins prin silința la studii. Acest lucru a atras asupra-i atenția mitropolitului Dositein Filitti, cu care se înrudea, de altfel, și care i-a fost *un cald sprijinitor în toată cariera*. Cu ajutorul acestuia și-a dobândit o aleasă cultură, ajungând să știe rusește, grecește, franțuzește, nemțește și să înțeleagă latinește, turcește și italienește. Intrând în monahism, susținătorul său l-a hirotonit ierodiacon pe seama mitropoliei din București. Mai târziu a fost făcut preot, cinstit cu rangul de arhimandrit și apoi, după 30 iunie 1808, numit stareț al Mănăstirii Dealul. După ce conduce câțiva ani acest locaș, a fost mutat, tot ca stareț, la Mănăstirea Sfântul Ioan cel Mare din București. Ceea ce i-a adus admirația contemporanilor a fost, mai ales, dragostea sa față de carte și variata cultură ce-și însușise, nu numai teologică, ci și profană. Această admirație, venită din partea multora, i-a deschis drumul spre episcopat.

La 27 octombrie 1820, murind episcopul Iosif Argeșiu, la 30 ale aceleiași luni, voievodul Alexandru Suțu (1818-1821) poruncește să se porceadă la alegerea unui înlocuitor. Dându-se urmare acestei porunci, în ziua de 1 noiembrie 1820, se întrunește divanul și cu toată opoziția unora din membrii săi, în frunte cu mitropolitul Dionisie Lupu (1819-1823) și cu ceilalți doi episcopi (al Râmnicului și al Buzăului) se alege ca episcop al Argeșului arhimandritul Ilarion, *ca unul ce este om cu idee..., cu frica lui Dumnezeu, împodobit cu învățătură, cuvios, cu smerenie și dăstoinic*.

Prea Înălțate Doamne!

După luminata porunca Înălțimii tale, ce prin pitac de la 30 ale trecutei luni oct[om]v[rie] ni s-a dat cum că este știut dându-și obștescul sfârșit sfinția sa episcopul Argeșiu, kir Iosif în locul căruia urmează a să orându-i altul, de acum poruncește Măria ta ca adunându-ne cu toții la domneasca mărita curte să chibzuim cine să cuvine a să orându-i episcop aceștia, alegându-l a fi om cu idee și dăstoinic, pe carele prin anafora sa-l arătăm înălțimii tale, următori fiind luminatei mării tale porunci, ne-am adunat cu toții aici la domneasca curte, și făcând chibzuire să aleasă cu sfat de obște a să orându-i în locul răposatului episcop la mai sus numita episcopie cuviosul arhimandrit kir Ilarion, ca unul ce om ci idee, pe care-l știm că este cu frica lui Dumnezeu, împodobit cu învățătură, cuvios, cu smerenie și dăstoinic, cunoscut din urmare de a otcârmui, a chivernisi și a păstori această cuvântătoare turmă cu bună și lăudată străduială, și de alegerea ce să făcu prin chibzuire de obște, nu lipsim a arăta înălțimii tale la această prea plecată a noastră anaphora de dreapta alegere ce să făcu. 1820, noemv(rie),¹

¹ Din Istoria Bisericii Românilor, Mitropolia Ungrovlahiei, Condiția Sântă publicată de pe original de arhierul Ghenadie Craioveanul, vol.I, Tipolitografia cărților bisericești, București, 1886, p.442-445; Biserica Ortodoxă Română, X, nr.9(1886), CCXXIII, p.772-775

La 5 noiembrie 1820, domnitorul, ținând seama de *acest feliu de îmbunătățiri (calități)*, mărturisite pentru *mai sus zisul bărbat* primește alegerea și întărește anafora divanului. După aceasta, la 20 noiembrie 1820, i s-a făcut alegerea canonică și, a doua zi, la praznicul Vovideniei Precistei, a fost hirotonit arhieru episcop. Astfel, a ajuns Ilarion episcop al Argeșului, act din cursul vieții sale de la care, se spune, n-a lipsit nici ajutorul consulului rus Pini.²

De astă dată, el n-a păstorit prea mult, căci, ca eterist și patriot luminat, s-a alăturat mișcării lui Tudor Vladimirescu din anul 1821. În această mișcare a avut un rol de frunte, fiind unul din *sftnicii cei mai influenți ai lui Tudor* și se crede chiar secretarul lui. Tudor, la intrarea în București, - martie 1821- a eliberat pe Ilarion de la Belvedere, unde era închis cu mitropolitul și parte din boieri. Câtva timp din vremea petrecută la București, căpetenia pandurilor a locuit împreună cu ierarhul nostru. Acesta, la rândul-i, l-a ajutat la întocmirea unora din proclamații și a îndeplinit și unele misiuni politice, ce i se dăduseră de Tudor. Se știe că la 8 mai 1821 Tudor a fost proclamat domn la Cotroceni, investitura făcându-i-o tocmai vlădica Ilarion. Îndată, noul domn l-a trimis în fruntea unei delegații la Laybach (azi Ljubliana, în Slovenia), unde era întrunit un congres al împăraților Rusiei, Austriei și Prusiei, ca să susțină doleanțele românești. Ajuns la Brașov, a aflat că domnul Tudor a fost ucis de eteriști (în noaptea dintre 26 și 27 mai 1821).

În aceste împrejurări, episcopul Ilarion s-a stabilit la Brașov. În anul următor, 1822, noul domnitor pământean, Grigorie Ghica (1822-1828), l-a chemat în țară pentru a-și conduce mai departe eparhia, dar el nu a venit. Deși poftirea i s-a repetat de încă două ori, totuși nu a voit să dea urmare voievodalei chemări.

Din această pricină, la 31 ianuarie 1823, mitropolitul Grigorie Dascălul cu episcopii și boierii țării fac anafora către voievodul Grigorie Ghica, cerând să se numească episcop la Argeș, căci *păstorul Ilarion, sunt doi ani de când au năpăstuit-o fără de nici o dorire și s-au dus în țară străină*. A doua zi, 1 februarie 1823, voievodul emite „pitac” domnesc, ordonând alegerea unui nou episcop la Eparhia Argeșului.³

Murind episcopul Grigorie, la cârma Episcopiei a ajuns, pentru a doua oară, Ilarion Gheorghiadis. Acesta își părăsise refugiul de la Brașov și venise în țară cu un an mai înainte, în 1827, așezându-se la București. La *proinepiscopul* Ilarion îndrepta o jalbă către consulul rus Pahlen, rugându-l *să fie reșezat la Episcopia Argeșului, pentru că a fost scos necanonicește și fără nici o vină*. Consulul a trimis cererea la divan cu poftirea de a arăta dacă, *după obiceiul pământului*, Ilarion mai poate să-și reocupe scaunul episcopal.

Divanul răspunde afirmativ și apoi vlădica Ilarion, spre toamna anului 1828, s-a reșezat la conducerea Episcopiei Argeșului. Curând după aceasta, el cerea divanului să i se redea mânăstirea Cozia, căci cu greu poate face față cheltuielilor eparhiei. Dorind ca în eparhia sa totul să fie în

²Preot profesor doctor Nicolae Șerbănescu, Episcopia Argeșului și Muscelului din nou la drum, 2000, p.8

³BOR, XXVIII(1904-1905), p. 1008; A se vedea și Anuarul Eparhiei Argeșului, 1939, p. 289.

ordine, episcopul Ilarion a dat circulare, arătând cum să se păstreze sfintele locașuri și obiectele de cult și sfătuind pe clerici în ceea ce privește ținuta la sfintele slujbe.

În anul 1833, el a întâmpinat pe generalul Kiseleff cu prilejul vizitei acestuia la Curtea de Argeș, iar în anii 1834 și 1842 a rostit două cuprinzătoare cuvântări la înscăunarea domnitorilor munteni Alexandru Ghica (1834-1842) și Gheorghe Bibescu (1842-1848). Orator de talent, episcopul Ilarion Argeșiu a cuvântat și la înmormântarea mitropolitului Grigorie Dascălul, la 24 iunie 1834; la retârnosirea catedralei mitropolitane din București, în anul 1839 după preînnoirea începută în anul 1834; precum și la sfințirea bisericii Domnița Bălașa din București în 1843, reclădită acum din temelie de doamna Zoe Brâncoveanu.

Din vara anului 1834, după moartea vlădicăi Grigorie Dascălul și până în anul 1840, când s-a ales noul mitropolit al Țării Românești, episcopul Ilarion a făcut parte din locotenența celor trei episcopi care au cărmuit Mitropolia Ungrovlahiei în tot acest timp. Această a doua păstorie a episcopului Ilarion Argeșiu a durat aproape 17 ani. El și-a dat obștescul sfârșit la mănăstirea Antim, metocul din București al Episcopiei Argeșului, în noaptea de 7 spre 8 ianuarie 1845, duminică spre luni, *pă la trei și un sfert ceasuri evropienești*. A fost înmormântat, *cu mare paradă*, fiind de față și domnitorul Gheorghe Bibescu, miercuri, 10 ianuarie 1845. Cu acest prilej, a vorbit arhimandritul Dionisie Romano, ucenic al său și viitor episcop de Buzău⁴

Mormântul său, străjuit de cruce și cu un grilaj, se află și acum în curtea mănăstirii Antim din București, în partea dreaptă a pronaosului bisericii.

George ȘERBAN, clasa a XI – a S

BIBLIOGRAFIE:

- *Episcopia Argeșului și Muscelului din nou la drum*, tipărită cu binecuvântarea Prea Sfințitului Părinte Calinic, Ed. Sfânta Episcopie a Argeșului și Muscelului, 2000;
- *Istoria Arhiepiscopiei Argeșului și Muscelului*, tipărită cu binecuvântarea Înaltprea Sfințitului Părinte Calinic, Ed. Arhiepiscopiei Argeșului și Muscelului Curtea de Argeș, 2010;
- V.T.G. Bulat, *Cuvânt despre Ilarion II, episcop de Argeș* în *Păstorul Ortodox*, X, 1911, nr.2.

⁴ V.T.G. Bulat, *Cuvânt despre Ilarion II, episcop de Argeș*, în *Păstorul Ortodox*, X, 1911, nr.2, p. 102-107.

SFÂNTUL DISC ȘI SFÂNTUL POTIR

Sfântul Disc

Sfântul Disc este un obiect liturgic care are forma unei farfurii plate, din metal argintat sau aurit, având, pentru susținere, un picior scund. Pe Sfântul Disc se așază Sfântul Agneț și miridele. Ca și celelalte obiecte de cult, Sfântul Disc este sfințit printr-o rugăciune din Molitfelnic înainte de a începe a fi utilizat pentru întâia oară.

Sfântul Disc este folosit la Sfânta Liturghie chiar din vremea apostolilor și închipuie talgerul (vasul) pe care au fost așezate bucatele pentru Cina cea de Taină (Marcu 14, 20). Acesta stă la proscomidiar ca și Sfântul Potir. La vohodul mare, (ieșirea cu cinstitele Daruri din altar și aducerea lor pe Sf. Masă, la Liturghie), Sfântul Disc este purtat de preot (cu tot conținutul, adică miridele și Sfântul Agneț) și adus pe Sfânta Masă, unde e așezat pe Sfântul Antimis. După sfințirea Darurilor și după împărțășirea preotului (preotul se împărțășește la fiecare Sfântă Liturghie), Sfântul Disc, împreună cu Sfântul Potir, sunt aduse la proscomidiar și acolo rămân până la următoarea Sfântă Liturghie.

La Proscomidie, Sfântul Agneț simbolizează pe Mântuitorul Hristos, iar miridele pe Maica Domnului, pe sfinți și pe toți cei ce sunt pomeniți, vii sau adormiți în Domnul. De aceea, pe Sfântul Disc avem imaginea deplină a Bisericii din cer (biruitoare) și de pe pământ (luptătoare). Sfântul Disc la Proscomidie (prima parte a Sfintei Liturghii)

simbolizează ieslea în care S-a născut Mântuitorul, iar la Vohodul Mare (ieșirea cu Cinstitele Daruri) simbolizează locul pe care a fost așezat Trupul Mântuitorului după pogorârea Lui de pe Crucea răstignirii. După unii tâlcuitori, discul simbolizează prin rotunjimea lui, bolta cerului purtând pe Hristos, Soarele nostru duhovnicesc.

Sfântul Potir

Sfântul Potir este un vas liturgic, de forma unui pahar sau a unei cupe cu picior, de mărimi diferite în care se pune vinul și apa pregătite la Proskomidie și sfințite în timpul Sfintei Liturghii pentru împărtășirea clericilor și poporului credincios.

Pentru sfințenia conținutului său, după prefacerea Darurilor la Sfânta Liturghie, potirul devine sfânt, iar Sfinții Părinți și scriitorii bisericești i-au dat cele mai alese atribute: sfânt, mistic, duhovnicesc, împărătesc, mântuitor ș.a. În vechime, când numărul credincioșilor care se împărtășeau era foarte mare, se întrebuițau mai multe potire, dar treptat, în Răsărit, s-a stabilit un singur potir la liturghie, pentru a se sublinia, prin împărtășirea tuturor credincioșilor dintr-un singur potir, unitatea Sângelui și comuniunea spirituală a celor care se împărtășeau. La unele biserici se întrebuițează însă și azi unele pahare mai mici, de forma potirului, ca *potire de serviciu*, pentru împărtășirea bolnavilor și bătrânilor care nu se pot deplasa la biserică, precum și împărtășirea simbolică a mirilor la slujba cununiei. Materialele folosite pentru potire au fost diferite: lemn, piatră, fildeș, marmură, onix, alabastru, sticlă, aur, argint, și se împodobeau cu picturi și basoreliefuri, reprezentând scene sfinte ori flori, vegetale și forme geometrice, încrustate cu emailuri. Astăzi, cel mai adesea, potirele folosite la Sfânta Liturghie sunt confecționate din diferite aliaje de metale care pot fi (sau nu) aurite sau argintate.

Potirul simbolizează coasta lui Iisus Hristos din care au curs, pe Cruce, sânge și apă, și simbolizează, deopotrivă, paharul cu vin folosit de Mântuitorul nostru Iisus Hristos la Cina cea de Taină, când El a instituit Sfânta Euharistie (Sfânta Împărtășanie), jertfa Legii noi. Sfântul Potir ne mai aduce aminte și de vasul în care, conform unei tradiții, Sfântul Ioan Evanghelistul ar fi strâns sângele scurs din coasta Mântuitorului cea străpunsă cu sulița și din rănile cuielor și ale cununii de spini. În unele momente din ritualul liturgic el simbolizează și mormântul Mântuitorului.

Ben GEAMĂNA, clasa a X – a S

SINAXAR

Sfântul Ioan Botezătorul

Sfântul Ioan Botezătorul s-a născut în cetatea Orini, în familia preotului Zaharia. Elisabeta, mama sa, era descendentă a seminției lui Aaron. Nașterea prorocului Ioan s-a petrecut cu șase luni înaintea nașterii lui Iisus. Nașterea sa a fost vestită de către îngerul Gavriil lui Zaharia, în timp ce acesta slujea la templu. Pentru că nu va da crezare celor vestite de îngerul Gavriil, Zaharia va rămâne mut până la punerea numelui fiului său.

Potrivit Sfintei Scripturi, Ioan Botezătorul a săltat în pântecele maicii sale, în momentul în care Elisabeta se întâlnește cu Fecioara Maria, atunci când aceasta îl purta în pântece pe Domnul. Deși a săltat în pântece, Ioan afirmă că *nu-L știa pe Domnul* (Ioan 1, 31). Această mărturisire a lui Ioan este adevărată, căci el nu putea cunoaște din proprie experiență că Cel purtat în pântecele Mariei este Fiul lui Dumnezeu.

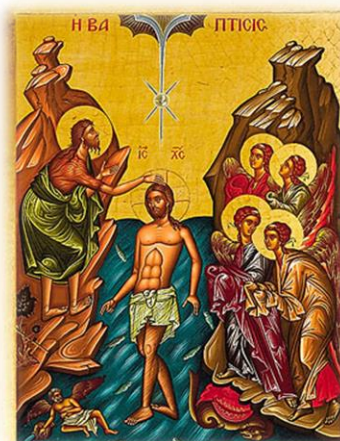
Părintele Dumitru Stăniloae, comentând acest episod, spune că Ioan *a simțit venind din Acela o lumină, sau de la Duhul Sfânt din El, care l-a făcut să salte de bucurie. Sunt cunoștințe care apar în noi în chip tainic, fără niciun efort al nostru de a le câștiga.*

Răspunsul la întrebarea: *Cum ajunge să-L cunoască Sfântul Ioan Botezătorul pe Hristos?*, îl găsim la Evanghelistul Ioan (In 1, 34), care redă mărturia Botezătorului: *Cel ce m-a trimis pe mine să botez cu apă, Acela mi-a spus: Peste care vei vedea Duhul pogorându-Se și rămânând peste El, Acesta este Cel ce botează cu Duhul Sfânt. Și am văzut și mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu* (In 1, 33-34).

Părintele Dumitru Stăniloae, tâlcuieste acest eveniment astfel: *Dumnezeu îl poate face pe om să audă în formă omenească ceea ce vrea El să-i spună, și să vadă în formă în care văd ochii omenești voința Sa dintr-un anumit moment. Ioan a fost proroc când Dumnezeu i-a spus cum va cunoaște pe Fiul Său întrupat, și a fost apostol când a văzut pe Duhul Sfânt pogorât peste Hristos și a auzit glasul Tatălui cu privire la El. Cum putea vorbi omenește Fiul lui Dumnezeu întrupat, așa și Tatăl Lui a putut „vorbi” sau face pe Ioan să-L audă vorbind. Se arată și în aceasta că omul este după chipul lui Dumnezeu”.*

Misiunea Sfântului Ioan Botezătorul

Sfântul Ioan Botezătorul a început să predice în al cincisprezecelea an al domniei Cezarului Tiberiu, pe când Ponțiu Pilat era procuratorul Iudeii (Luca 3, 1-2). El a avut menirea de a pregăti poporul pentru primirea lui Mesia și de a-L descoperi pe Acesta și a-L face cunoscut lui Israel. Mesajul principal pe care el îl transmitea era: *Pocăiți-vă, că s-a apropiat împărăția cerurilor!*

În condițiile în care omul căzut în păcat nu mai dorește să se afirme decât pe sine, se vrea atotputernic și suveran peste tot și toate, Sfântul Ioan Botezătorul, cel care L-a botezat pe Hristos, afirmă despre sine: *Nu sunt vrednic, ca plecându-mă, să-I dezleg cureaua încalțăminteii* (In 1, 27). Deși afirma de două ori: *Iată Mielul lui Dumnezeu: Cel ce ridică păcatul lumii*, iar după botezul Domnului în Iordan: *Am văzut Duhul coborându-Se din cer ca un porumbel și a rămas peste El*, mărturisește: *Eu trebuie să mă micșorez, iar El trebuie să crească*. Pare nefiresc ca un om să dorească să se micșoreze, cu scopul ca aproapele său să sporească. Firesc îi este omului căzut din har să dorească a crește și a se îmbogăți pe seama și în dauna celorlalți. Semeni trebuie să existe pentru un om căzut în păcat doar să-l admire și să-i slujească.

Ioan Botezătorul ne poate fi tuturor îndreptar spre a birui mândria. Trebuie să reținem că avem capacitatea de a ieși din noi și a ne jertfi pentru aproapele nostru.

Din Evanghelia după Marcu aflăm că Sfântul Ioan Botezătorul era îmbrăcat în haină din păr de cămilă, încins cu o curea de piele și că se hrănea cu lăcuste și miere sălbatică. Cămila poate simboliza atât curăția, cât și necurăția. Dacă în Vechiul Testament ea putea fi privită ca un animal curat pentru că era rumegător, ea putea fi văzută și ca necurată, dacă ținem seama că avea copita despăcată. Dacă rămânem la prima semnificație, cea de animal curat, cămila simbolizează poporul ales, în timp ce necurăția prefigura neamurile păgâne. Faptul că Ioan purta o haină din păr de cămilă, semnifica chemarea evreilor și a păgânilor la Hristos. Cureaua, provenită de la un animal mort, semnifica, prin încingerea cu ea, omorârea patimilor. Cât privește hrana sa, trebuie să știm că albinele și lăcustele erau considerate a fi curate în Vechiul Testament, semn că Ioan se hrănea doar cu cele plăcute Domnului.

Moartea Sfântului Ioan Botezătorul

Din Evanghelia cunoaștem că Irod, la un ospăț prilejuit de sărbătorirea zilei de naștere, a tăiat capul Sfântului Ioan Botezătorul, la cererea Irodiadei. În acea vreme, Sfântul Ioan era întemnițat în castelul lui Irod de la Maherus. Ioan îl muștrase pe Irod pentru traiul lui nelegiuit cu Irodiada, care era soția fratelui său. În ura ei de moarte, Irodiada a sfătuit-o pe Salomeea, fiica ei, care dansase și plăcuse oaspeților și îndeosebi lui Irod, să ceară de la acesta capul Botezătorului ca răsplată.

Biserica a închinat lui Ioan șase sărbători:

- Zămislirea lui (23 septembrie)
- Nașterea (24 iunie)
- Soborul lui (7 ianuarie)
- Tăierea capului (29 august)
- Prima și a doua aflare a capului lui (24 februarie)
- A treia aflare a capului sau (25 mai).

Bibliografie:

1. Biblia sau Sfânta Scriptură, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București - 2013 ;
2. Îndrumător pastoral al Bisericii Ortodoxe Române pe anul 1951, vol. II, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București 1951;
3. Constantinescu Pr. Prof. Ioan, **STUDIUL NOULUI TESTAMENT**. Manual pentru seminariile teologice, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București – 2002.

Nelu ȚUICĂ, clasa a XII – a S

PAGINILE PROFESORILOR

CONCEPTE MATEMATICE ȘI FILOSOFICE
ÎN POEZIA LUI NICHITA STĂNESCU

Se spune că poeții sunt tentați să ne arate că ei văd ce nu văd alții. Nichita Stănescu, marele magician al cuvintelor și al necuvintelor, un generos incurabil, nu putea să nu fie tentat să ne arate lucruri văzute numai de el. Pornind de la faptul că matematica este o sursă binecunoscută de generare și expunere a cunoștințelor, am fost tentată să aflu câtă matematică a cunoscut și a folosit Nichita în creația sa artistică. Mai precis, cât și cum a folosit poetul în poezia sa

conceptele matematice și filosofice ale vremii.

Nichita a avut cu siguranță unele preocupări matematice. Acest lucru este cu prisosință dovedit în volumul intitulat *Laus Ptolemaei*, publicat în anul 1968. Ptolemeu a fost un renumit astronom, matematician și geograf grec, care și-a elaborat lucrările la Alexandria prin secolul al doilea al erei noastre. Cea mai importantă lucrare a sa este *Matimatiki syntaxis*, binecunoscută prin titlul său arab *Almagest*. Ea conține principalele cunoștințe de astronomie și geometrie ale vremii, împreună cu o concepție originală a sistemului geocentric. Ptolemeu a lăsat lumii și alte lucrări importante, precum și câteva descoperiri și invenții în domeniul mecanicii, opticii și geografiei.

La Ptolemeu, poetul a putut găsi o concepție geometrică interesantă asupra marelui Cosmos, dar și definirea unor relații frumoase dintre rațiune și bun simț. El își va aminti mai târziu de toate acestea, declarând că rațiunea este cea care *pregătește următorul bun simț*. În volumul amintit, poetul manifesta o înclinare spre adevărurile izvorâte din experiență, manifestând un oarecare dispreț pentru cunoașterea teoretică bazată pe raționament. Așa cum observa și Ștefan Augustin Doinaș, el *cultivă aici logica dinamică a contradicției pentru a evada din capcana identității*, nefiind interesat de adevăruri ontologice directe, ci doar de ceea ce poate deveni omul în trecerea sa prin universul vieții. În același timp folosește în exces oximoronul (vezi celebrul vers *Foaie verde de albastru...*), ceea ce-l conduce, remarca Ștefan Augustin Doinaș, la o manieră admirabilă de deconstrucție a realului. Ce a găsit frumos în geometrie Nichita? Heron din Alexandria spunea: *Geometria și-a format obiectul prin abstracție din cauză că, dintre corpurile fizice care sunt tridimensionale și au materie, geometria a separat materia din ele și a creat corpurile geometrice, adică volumul și prin abstracție a ajuns la punct*. Platon, în *Republica*, susținea și el că: *Geometrii folosesc figuri vizibile și judecă pe ele, dar ei nu se gândesc la aceste figuri, ci la altele, cu care seamănă, dar care nu pot fi văzute decât în minte*.

Cu privire la definiția punctului, noțiune geometrică fundamentală, se știe că există numeroase controverse, care datează încă din Antichitate. Pornind de la faptul că punctul nu are

dimensiuni, se naște o întrebare complexă, care se referă la inexistența unui echivalent al punctului prin abstractizarea sa în spațiul fizic. Nichita nu găsește o soluție anume, dar obsesia punctului o manifestă cu prisosință în poezia sa: *...in univers urla un punct/de durerea unui cerc/care-l înconjoară (Spirit de haiku)*. Punctul se află pretutindeni, trebuie doar să știi să-l vezi: *El este/înlauntrul/desăvârșit,/interiorul punctului, mai/inghesuit/în sine decât/însuși punctul (...) deși e fără margini, e profund limitat. (Elegia întâi - 11 Elegii)*, și, mai ales, trebuie să-l cauți și să-l înțelegi: *Ca să te îndoiești de linia dreaptă/ trebuie să știi mai întâi din câte puncte/e făcută...(Despre viața lui Ptolemeu - Laus Ptolemaei)*. Nichita Stănescu a avut o vocație matematică abandonată și inhibată, a profitat de experiența marelui geometru al poeziei care a fost Ion Barbu, spunea prietenul său, Victor Ivanovici. Criticul Șerban Cioculescu, care nu prea l-a susținut pe poet în cronicile sale, spune însă că acesta nu l-a copiat pe Ion Barbu în ermetism, ci și-a ales un drum propriu, adoptând alte modalități de expresie ermetică, prin practicarea ilogismelor de tot felul. Iată un exemplu: *Alergam atât de repede încât/mi-a rămas un ochi în urmă/care singur m-a văzut/cum mă subțiam - dungă mai întâi, linie apoi.../Nobil vid străbătând nimicul,/rapida parte/neexistentă/traversînd moartea (Finish - Epica Magna, 1978)*, în care eul se identifica cu vidul, iar spațiul cu nimicul. Este oare sau a fost dorința autorului, se întreabă criticul, de a ilustra spațial ideea de moarte, prin mijlocirea ideii de alergare, până la identificarea cu linia orizontului?

Credința lui Nichita era aceea că, după ce au fost rostite, cuvintele mor, dispar în semne abstracte, nu mai sunt vii. De aceea, el recurge la definirea unor stări, lucruri sau fenomene, prin utilizarea abundentă a necuvintelor, a cuvintelor neinventate încă sau a seturilor de cuvinte care înlocuiesc un cuvânt care nu s-a mai spus. Prin necuvinte poetul găsește *elementele primordiale ale poeziei așa cum se nasc ele*. În faza de maturitate poetul privește cuvântul nu ca pe un semn lingvistic, ci ca pe un obiect. Necuvântul poate sugera o definiție a ceea ce nu a fost sau nu poate fi definit: *Poezia este ochiul care plânge/Ea este umărul care plânge/ochiul umărului care plânge/Ea este mâna care plânge/ochiul mâinii care plânge/Ea este talpa care plânge/ochiul călcâiului care plânge/O voi, prieteni/poezia nu este lacrimă/ea este însuși plânsul/plânsul unui ochi neinventat/lacrima ochiului/celui care trebuie să fie frumos,/lacrima celui care trebuia să fie fericit. (Poezia)*.

Astfel, Nichita ne oferă șansa să ne apropiem de poezia și gândurile sale, pentru a-l înțelege. Metodele propuse sunt tot atâtea instrumente noi de cercetare, atât pentru a-l descoperi pe el ca poet și vizionar, cât și pentru a ne descoperi pe noi înșine. Adevărul filozofic în poezia lui Nichita nu este unic, doar exprimarea lui este unică. El nu este înfățișat niciodată ca o oglindire fidelă a realității obiective în gândire, ci mai degrabă ca o aproximare limitată a realității. Poetul preferă mai mulți zei deodată, iar adevărurile sunt mereu supuse unor procese de schimbare și transformare, independent de voința umană, prezentându-ni-se sub cele mai diverse forme și în locurile cele mai neașteptate, lovindu-ne dureros prin forța lor efemeră. Poetul nu este de acord cu ceea ce afirma cândva filozoful Descartes: *nefiind decât un adevăr despre un lucru, acel care-l găsește știe tot ce se poate ști despre el*. În legătură cu acest subiect, Alexandru Condeescu remarca: *Adevărul pentru Nichita Stănescu este o stare dinamică, acceptând în consecință o pluralitate de sisteme de referință și gândirea sa multiplică la infinit punctele de vedere, năucește logica bunului simț familiar și ocrotitor*.

BUCURIA DE A DĂRUI

Una din cele mai mari fericiri este să dăruiești din tot ce ai. *Dacă ai mult, dă din averea ta! Dacă ai puțin, dă din inima ta!* Ceea ce avem în prezent este o reflectare a ceea ce am dăruit. Când dăruim din suflet simțim cum primim tot mai mult după aceea. Când doar primim fără să dăruim, pierdem din suflet. Cu cât dai mai mult, cu atât primești mai mult! Ceea ce dăruim, cum și cât, ne arată cum și cine suntem.

Iată o poveste cu un om care ajunge la poarta Raiului și înainte de a intra îl întreabă pe Sfântul Petru dacă e posibil să vadă și el cum și de ce suferă cei care au ajuns în Iad. Sfântul Petru îl ia cu el și deschizând o ușă îi arată în acea uriașă încăpere o masă întinsă pe care existau foarte multe feluri de mâncare, care mai de care mai savuroase.

La masă, de o parte și de alta erau mulți oameni care aveau linguri din lemn cu cozile foarte lungi și astfel ei nu puteau mânca și de aceea sufereau. După cele văzute, omul nostru e luat în Rai și acolo într-o încăpere asemănătoare, exista aceeași masă întinsă și cu multe feluri de mâncare. Oamenii aveau aceleași linguri din lemn cu cozi foarte lungi, însă erau în culmea fericirii. Văzând acestea, omul nostru îl întreabă pe Sfântul Petru cum de este posibil ca cei de aici să fie fericiți. Sfântul Petru îi răspunde: aceștia au învățat să dăruiască, ei se hrănesc unul pe celălalt!

Oamenii sunt tot mai reci și indiferenți la problemele semenilor, ființa umană se îndepărtează tot mai mult de menirea ei de pe această lume, de ceea ce trebuie să fie: să iubească și să dăruiască iubire. Omul a uitat că este făcut din iubire, pentru iubire. Nu se mai iubește nici pe el însuși și nici pe aproapele său. Omul nu știe, nu vrea și nici nu are timp să se bucure de lucrurile simple. Ființa umană neglijează un lucru important și anume faptul că la baza acțiunilor noastre ar trebui să stea iubirea, compasiunea, milostenia.

Să dăruim, iubind și să iubim, dăruind! Numai așa vom putea afla tot binele pe care îl face un zâmbet. Generozitatea sau milostenia, fructul văzut și atât de hrănitor al dragostei creștine, atunci când este făcută dezinteresat, nu are odihnă, nu caută loc sau persoane anume pentru a se manifesta, ci ea se îndreaptă în cele din urmă, către Dumnezeu.

Prof. Adriana CEALÎCU, Colegiul Național Pedagogic Carol I

Cinq ans après mon voyage à Paris

Il est toujours très difficile de parler de choses qui sont chères pour moi ; même les plus belles paroles me semblent banales, et vides de sens. Parfois, tout simplement, je ne peux pas trouver des mots pour décrire quelque chose, parce que ce qui pourra vraiment parler, c'est le cœur. Il en est ainsi concernant mon voyage à Paris.

Quand quelqu'un me demande de raconter Paris, avec les yeux presque remplis de larmes et avec une grande émotion, je commence à raconter. Mais aucun mot ne peut décrire ce que les yeux voient.

Je pense que je suis une chanceuse car j'ai eu l'occasion de voir mon rêve réalisé. J'ai toujours voulu visiter Paris, me promener dans les rues, admirer les beautés architecturales, rencontrer de nouvelles personnes, voir d'autres mentalités, écouter la musique dont j'étais imprégnée à l'école. Je me souviens que je fredonnais les chansons de Patricia Kaas, Lara Fabian, Dalida, Mireille Mathieu. La musique française m'a toujours rapprochée de la France. Comme un

enfant naïf, j'ai rêvé toute ma vie de partir en France et rarement je pensais que ce rêve pouvait se matérialiser.

J'ai entendu des histoires sur la ville, j'ai vu des films sur Paris, j'ai écouté des chansons sur la ville de lumière, la ville de l'amour, la ville de la Tour Eiffel, j'ai vu des images. Je savais tout cela, je savais où était Paris, je savais ce que je pouvais voir, je savais comment y parvenir, je savais les noms des rues et des lieux ; mais quelle différence avec tout ce que je savais ; rien ne pouvait se comparer avec la réalité vécue.

Je suis arrivée à Paris un beau jour de printemps 2010, un jour qui sera imprimé pour toujours dans mon cœur. Après une année, j'essaye de recoller les pièces de mes souvenirs. C'était le plus beau printemps de ma vie.

La ville nous couvre de son énergie, et on ne sait pas d'où vient cette énergie positive : des gens qui passent, du ciel, des œuvres d'art ; mais c'est un fait que l'on sent toutes ces choses. J'apprécie tous les jours vécus à Paris : chaque matin quand je me réveillais, chaque café bu avec un gâteau de la boulangerie, chaque personne qui me sourit, chaque moment.

Pour chacun, Paris est unique, différent. Simplement, j'en suis tombée amoureuse. Et de nouveau c'est le printemps, et je rêve de toi, Paris !

Prof. Ioana Cristina POPESCU, Seminarul Teologic Justin Patriarhul

PĂMÂNTUL ROMÂNIEI NAȘTE OAMENI...

TUDOR MUȘATESCU

Poet, prozator, dramaturg și umorist român

Unul dintre cei mai talentați autori dramatici români, neobosit animator al teatrului românesc în perioada dintre cele două războaie mondiale, a fost, în același timp, cel mai iubit și răsfatat fiu al Câmpulungului.

Prin firea și temperamentul său a exprimat calitățile naturale ale locuitorilor meleagurilor natale. Moștenind de la tată, Alexandru Mușatescu, umorul, veselia, dragostea de viață a țaranului muscelean, iar de la mamă, Elena Vlădescu, descendenta unei familii boierești, spiritul imaginativ, romantic și duiosia care străbat ca un fir neîntrerupt majoritatea operelor sale, Tudor Mușatescu a rămas mereu apropiat de inimile concetățenilor săi.

Copilărintz pe ulițele orașului său și revenind neîncetat în mijlocul prietenilor, vecinilor, a cunoscut în amănunt toate aspectele vieții orașului. Ele l-au inspirat în realizarea unor eroi și personaje din teatru, satire, cărora le-a dat uneori chiar numele adevărat al celor existente în realitate: Măgeanu, Stănciulescu, Birlic și alții. A iubit orașul și pe locuitorii lui, păstrând neconținut legătura cu ei, așa cum puțini dintre cei născuți aici și ajunși pe culmile gloriei au mai făcut-o.

Opera sa reprezintă una dintre cele mai importante contribuții pe care Câmpulungul le-a adus la tezaurul literar și artistic al patriei. Grație largii sale audiențe la marele public, aceasta a făcut ca numele Câmpulungului să fie pomenit în legătură cu acela al lui Tudor Mușatescu mai mult decât cu oricare dintre numeroasele figuri de seamă plecate de pe plaiurile muscelene.

Tudor Mușatescu s-a născut la 22 februarie 1903, la Câmpulung. A urmat clasele primare, gimnaziul și o parte din anii liceului la Câmpulung, continuând liceul la Sf. Sava în București. A debutat în revistele locale ale vremii ca poet, autor de balade, schițe și satire.

Consacrarea ca dramaturg i-au prilejuit-o *Titanic Vals* (1932) și *...Escu* (1933), inspirate de asemenea din realități și personaje autentice câmpulungene.

În afară de teatru, cea mai originală creație a lui Tudor Mușatescu o constituie *mușatisme*, pe care autorul le definea astfel: *Un mușatism este ceva de mine și pe care nu poate să-l mai facă nimeni.*

Generos din fire a dăruit tot ce avea: talent, bani, prietenie, bunătate, spirit, dar, mândru, nu a acceptat nicio umilință. *Dăruiește tuturor și nu te vinde nimănui* a fost principiul lui de viață.

Aurel Baranga spunea despre Tudor Mușatescu : *A fost copilul răsfățat al veacului, venit pe lume cu toate darurile, bun și generos, talentat până la geniu, vesel și tonic. (...) Lasă în urma lui un nume de aur și o operă fără crepuscul.*

Câteva mușatisme...

Nu ești răspunzător pentru că te naști. Dar ești direct răspunzător pentru ce trăiești.

Prostul face tot ce poate ca să nu treacă neobservat

E păcat să mori fără să fi trăit.

În viață, joacă teatru numai acei care n-au niciun rol.

Iubesc două orașe: Câmpulungul în care m-am născut și Parisul în care am deschis ochii.

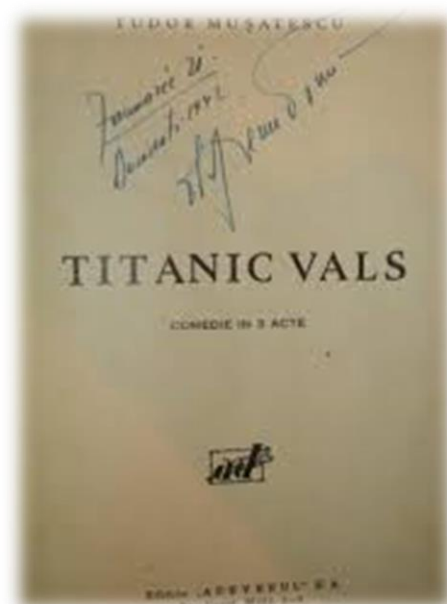
Amabilitatea adevărată trebuie să fie, în primul rând, o chestiune de caracter și apoi una de educație.

De ce se spune prietenie adevărată când – dacă nu e adevărată – nu mai e prietenie?

Visul umoristului este ca să ajungă de râsul lumii.

Viitorul unui om, ca și al unei lumi, se construiește, nu se visează.

Nu vreau să mor până nu termin de trăit!

Ben GEAMĂNA, clasa a X – a S

PAȘII PELEGERINULUI

MĂNĂSTIREA PUTNA

Spre deosebire de alte meleaguri moldovene, menționate documentar cu mult înainte construirei unor biserici și mănăstiri pe cuprinsul lor, Putna, ca toponimic sau hidronimic din vechiul ținut al Sucevei, nu este menționată în niciun document anterior fundării mănăstirii cu același nume, respectiv, anului 1466. Apare frecvent, în schimb, cealaltă Putna, din ținutul Vrancei, mai cu seamă în documentele de la Alexandru cel Bun, dar și de la unii dintre urmașii săi. Constatarea nu poate impune totuși concluzia fermă că zona situată pe valea Putnei, un pârau montan care izvorăște de sub

Obcina Mare și alunecă repede spre apele calme ale Sucevei, întâlnindu-le în dreptul satului Laura, a fost total nelocuită până la mijlocul veacului al XV-lea.

Dimpotrivă, numeroasele biserici atestate în primele decenii ale acestui secol pe locuri din imediata vecinătate a Putnei constituie tot atâtea mărturii că zona respectivă cunoștea, încă de pe atunci, o remarcabilă viață religioasă și că Ștefan cel Mare s-a conformat tradiției, construindu-și mănăstirea în preajma unei biserici mai vechi. *De poți crede, toate sunt cu puțință celui ce crede* (Marcu XXIII, 9) și *fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut* (Ioan I, 3), spune Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Cronicarul Ion Neculce istorisește astfel despre felul în care a fost ales locul pe care avea să fie zidită Mănăstirea Putna: *Ștefan-Vodă cel Bun, când s-au apucat să facă Mănăstirea Putna, au tras cu arcul dintr-un vârful de munte ce este lângă mănăstire. Și unde au agiunsu săgeata, acolo au făcut prestolul în oltariul. Ștefan cel Mare a construit mănăstirea ca fiind locul său de înmormântare, între anii 1466 și 1469, iar biserica cu hramul Adormirea Maicii Domnului a fost sfințită un an mai târziu.*

Primul egumen a fost Arhimandritul Iosif de la Mănăstirea Neamț, primul centru monahal important din Moldova. Acesta a fost însoțit de către caligrafi, care au fost primii dascăli ai noii școli care a urmat exemplul celei din Neamț. A început ca școală de retorică, logică și gramatică pentru viitorii cronicari sau personal cleric, dar curând Putna a devenit unul din cele mai importante centre culturale ale ținutului.

Biserica era neobișnuit de mare pentru vremea sa, dar explicația era că ea a fost construită pentru a fi loc de înmormântare pentru domnitor, familia acestuia și succesori. Pereții subțiri sunt făcuți din blocuri masive de piatră și 12 stâlpi sprijină pereții. În construcția originală, aceștia erau doar 6 și alți 6 au fost adăugați în timpul secolelor al XVII-lea și al XVIII-lea.

Răzvan CIOLPAN, clasa a X – a S

ÎNDREPTAR DUHOVNICESC

„Toate câte cereți, rugându-vă, să credeți că le-ați primit și le veți avea”

(Marcu, XI,24)

Rugăciune la aprinderea candelii:

„Facă-se voia Ta, Doamne, dar împlinește și cererea mea (3 metanii)

Rugăciune la aprinderea lumânării:

„Dumnezeul meu îți cer cu toată inima să-mi îndeplinești o cerere.

Pentru cei ce suferă trupește și sufletește și pentru cei ce au mare nevoie.”

Rugăciune la aprinderea tămâiei:

„Îți mulțumesc, Domnul meu, pentru toate darurile Tale; îți mulțumesc că-mi ierți multele mele păcate și nerecunoștința lumii și nerecunoștința mea cea multă”

Rugăciune către Sfântul Nicolae

„Am auzit, Sfinte Nicolae, de minunile tale și m-am înspăimântat că de bucurie și de frică fiind cuprins, ce am a răspunde nu mă pricep. Ci tu, cu rugăciunile tale cele treze, luminează-mi mintea ca să cânt lui Dumnezeu dimpreună cu tine: Aliluia!”

Rugăciune către Sfântul Andrei

„Ca un ucenic preales al Celui ce s-a pironit de bună voie pe Cruce, Stăpânului tău până la moarte urmând, te-ai suit bucurându-te la înălțimea crucii, mergere făcându-ți la ceruri de trei ori fericite, Apostole Andrei. Pentru aceasta cântăm cântarea cea îngerească lui Dumnezeu, zicând: Aliluia!”

La sfârșitul secolului al XIX-lea, Bogdan Petriceicu Hașdeu descoperea, într-o lucrare a unui istoric britanic, rugăciunea Tatăl nostru în dialectul celtic din Provincia Wales din Anglia.

Iată textul acelei rugăciuni: „Poerinthele nostru cela ce esti en cheri

Svintzas case numele Teu

Vie emperetzia Ta

Facoesa voe Ta en tzer ase si pre poement

Poene noastre tzafoetzioace doe noaoe astezi

Si lase noaoe datorii le noastre, cum si noi se loesoem datornicilor nostri.

Si nu dutze pre noi la ispitire

Tze ne mentueste pre noi de vilclianul. Amin”.

Georgiana IOSIF, clasa a XII – a S

George ȘERBAN, clasa a XI – a S

DIN BĂTRÂNI SE POVEȘTEȘTE

Tradiții și obiceiuri de Sfântul Nicolae

Se știe despre sărbătoarea Sfântului Nicolae că este una dintre cele mai îndrăgite sărbători ale iernii.

Moș Nicolae este așteptat cu nerăbdare de către copii, care au datoria ca în seara de ajun să-și curățe și să-și pregătească ghetuțele, pentru ca moșul Nicolae să le poată umple cu daruri. Există însă și posibilitatea ca moșul să nu fie întotdeauna darnic. Dacă copiii nu au fost cuminți în decursul anului, le poate aduce astfel o nuielușă.

Tradiția ne spune că Sfântul Nicolae este al doilea sfânt făcut de Dumnezeu, care stă alături de Părintele ceresc, în stânga lui.

Totodată, știm despre Sfântul Nicolae că e milostiv față de săraci, ajută văduvele, orfanii și

dăruiește bani tuturor oropsiților. Sfântul Nicolae este, de asemenea, protector al copiilor, fiind primul moș darnic care le face acestora cadouri odată cu venirea iernii.

Există obiceiul, la sate, ca în ziua de Sfântul Nicolae feciorii să se organizeze în cete și să-și aleagă gazda unde vor merge pentru repetițiile colindelor de Crăciun și de Anul Nou.

Din bătrâni aflăm faptul că Sfântul Nicolae se mai serbează și pentru ajutor la boli și lovituri, dar și pentru sprijin acordat în orice situații. Totodată, în noaptea de Sfântul Nicolae, tradițiile românești vorbesc și despre ritualuri magice, farmece și prognosticuri meteorologice.

Astfel, se vor pune crenguțe de pomi fructiferi în apă pentru a înflori până la Anul Nou, ocazie cu care se va afla rodul livezilor din anul ce urmează.

Se spune în tradiția românească că iarna începe la Sfântul Niculai, când acesta trebuie să-și scuture braba cea albă, cu alte cuvinte, trebuie neapărat să ningă. Dacă totuși se întâmplă să nu ningă de Sfântul Nicolae, atunci se zice că ar fi întinerit Sfântul Niculai.

Ben GEAMĂNA, clasa a X – a S

6
7c 7c

Iu cur ver de de mă ta să, Dom nu lui, Doam ne, slo bo

zi ne, gaz dă'n ca să, Dom nu lu - ui, Doam ne.

A de-a sea ră stăm pe-a fa ră, Dom nu lui, Doam ne, că de-a

sea ră stăm pe-a fa ră, Dom nu lu - ui Doam ne.

Si-a fa ră plo uă de var să, Dom nu lui, Doam ne, și-a fa ră

plo uă de var să, Dom nu lu - i, Doam ne.

Si-n tin dă nin ge de fri ge, Dom nu lui, Doam ne, și-n tin dă

nin ge de fri ge, Dom nu lu - i, Doam ne.

Scrie ca să nu se piardă florile gândului tău...

(Nicolae Iorga)

CU OCHI DE COPIL

Suntem cameni mici într-o lume prea mare,

O lume activă, ce nu poate dormi.

Suntem entități cu chipuri stelare,

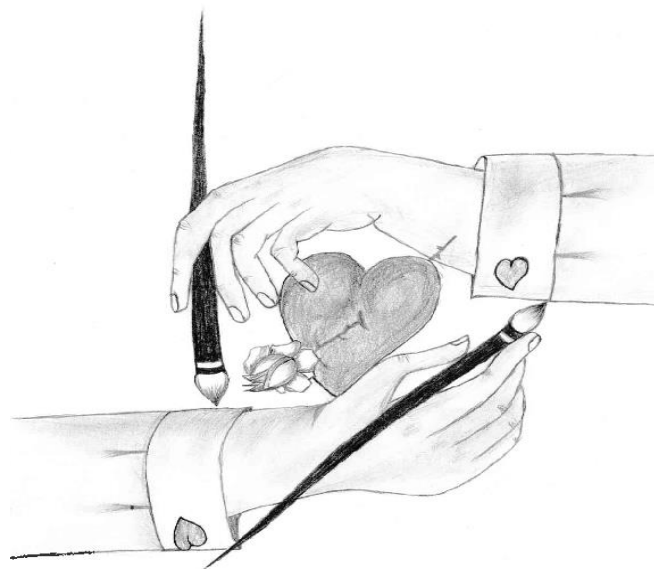
Dar, în adâncul nostru, rămânem copii.

Privim cerul albastru și-am vrea să-l atingem,

Sărim și cădem la pământ...

Adevărul e dur, preferăm să-l respingem:

Cândva ne vom duce ca adieri de vânt

Răzvan

Desen realizat de Răzvan CIOLPAN, clasa a X-a S

Avem doar o viață. Hai să o trăim,

Hai să respirăm fără frică de moarte,

Să spunem fără teamă ceea ce simțim,

Să nu lăsăm în urmă cuvinte, ci fapte.

Viața e enigmă, figură de stil,

O rară frumusețe, o dulce armonie..

Încă o văd cu ochi de copil

Chiar dacă mi-am pierdut a mea copilărie.

DE TREI ORI: AMIN!

Slavă Tatălui ce ne-a creat și ne iubeste!
Noi suntem semințe, iar El, semănătorul.
Ne-ndrumă mereu, iar acum ne privește
Îi suntem copii, iar El, Creatorul.

În numele Fiului care S-a stins pe cruce,
Și a-nviat a treia zi după Scripturi
Cel ce fără de lacrimi a putut duce
Păcatele oricărei făpturi.

Slavă Sfântului Duh care ne dă putere,
Oferă tărie și viață după moarte,
Ne face buni, alină durere
Și căruia noi mulțumim printre soapte.

Iar tu, fiul lor, învață să iubești,
Să nu privești viața ca pe-un chin.
Pentru această viață, lor să le mulțumești,
Să spui pentru Ei de trei ori: Amin!

Adrian MOICEANU, clasa a IX – a S

VOX POPULI

BOBOCII SE PREZINTĂ

Sunt **Alexandru – Mihai Anghel**, elev în clasa a IX-a S, absolvent al Colegiului Național Pedagogic *Carol I*. Am ales Seminarul Teologic Ortodox *Justin Patriarhul*, pentru că este o școală în care se învață și absolvirea ei mă va ajuta să-mi construiesc viitorul.

Mă numesc **Gheorghe – Cristian Ariniș**, am 15 ani, am absolvit Școala Gimnazială *General Constantin Cristescu* din Lunca Corbului și sunt pasionat de sport. Am ales Seminarul Teologic Ortodox *Justin Patriarhul*, deoarece îmi doresc să ajung preot.

Numele meu este **Antonio – Andrei Austrianu**. Sunt născut pe 7 mai 2000 și am absolvit Școala Gimnazială Lerești. Am 15 ani și sunt elev la Seminarul Teologic Ortodox *Justin Patriarhul*, dorința mea fiind aceea de a deveni preot. Mi-a plăcut încă de mic să merg la biserică și de atunci m-am hotărât să urmez seminarul, apoi teologia.

Sunt **Andreea Ceaușel**, am 16 ani, am absolvit Școala Gimnazială *C. D. Aricescu* din Câmpulung și sunt născută în zodia Leu. Sunt sociabilă și glumeață. Îmi place foarte mult muzica, de aceea îmi doresc ca într-o bună zi să ajung o cunoscută solistă de muzică ușoară.

Mă numesc **Ana Maria – Bianca Dohotaru**, am 15 ani și sunt elevă în clasa a IX – a S la Seminarul Teologic Ortodox *Justin Patriarhul*. Îmi place foarte mult să cânt, să dansez și simt că aceste două pasiuni mă definesc. Mă bucur că în clasa mea sunt elevi foarte buni, deoarece acest lucru mă motivează.

Numele meu este **Andreea – Mihaela Ducu**, am 15 ani și sunt elevă la Seminarul Teologic Ortodox *Justin Patriarhul*. Am ales acest profil pentru că îl consider accesibil și interesant. Colegii mei sunt prietenoși, iar profesorii încearcă să ne motiveze pentru ca să ajungem cât mai departe. Sunt o fire prietenoasă și îmi doresc ca toți cei de lângă mine să fie veseli mereu.

Sunt **Elena – Ionela Florea**, am 15 ani și sunt absolventă a Școlii Gimnaziale Cotenești, comuna Stoenеști. Sunt născută pe 13 septembrie 2000 în zodia Fecioarei. Mă consider sociabilă, prietenoasă și credincioasă. De aceea am ales să fiu elevă la Seminarul Teologic Ortodox *Justin Patriarhul*.

Mă numesc **Petruța – Gabriela Florea**, am 15 ani și am ales să urmez împreună cu sora mea geamănă, Elena, cursurile Seminarului Teologic Ortodox *Justin Patriarhul*. După absolvirea liceului mi-aș dori să devin psiholog.

Numele meu este **Florentina – Mihaela Hera** și vin din satul Slănic, unde am absolvit și clasele I – VIII. Sunt născută în zodia Balanței, îmi place muzica și sunt o fire sociabilă, înțelegătoare, dar nu îmi place să mi se vorbească urât. Am ales Seminarul Teologic Ortodox *Justin Patriarhul*, deoarece îmi doresc să deslușesc tainele credinței și știu că profesorii de aici mă vor ajuta.

Mă numesc **Raluca – Ioana Ică** și sunt elevă în clasa a IX – a la Seminarul Teologic Ortodox *Justin Patriarhul*. Am absolvit Școala Gimnazială Nr. 1 din Cetățeni. Am ales să urmez acest profil, deoarece mi se pare interesant, deși este destinat mai ales băieților.

Sunt **Maria – Emilia Ilie**, am 14 ani, vin din comuna Vlădești, unde am terminat clasele I – VIII. Acum sunt elevă la Seminarul Teologic Ortodox *Justin Patriarhul*. Îmi place acest profil, deoarece mă definește. Sunt prietenoasă, credincioasă, cuminte, iar pasiunea mea este sportul.

Mă numesc **Marian – Florin Ilie** și sunt elev în clasa a IX – a S la Seminarul Teologic Ortodox *Justin Patriarhul*. Am 15 ani, sunt născut pe 12 aprilie 2000 în zodia Berbec. Am ales această școală, deoarece îmi doresc să devin preot. Consider că sunt un om sociabil și înțelegător.

Numele meu este **Teodora – Ioana Malancu**. Am 15 ani, sunt născută în zodia Rac și, în prezent, urmez cursurile Seminarului Teologic Ortodox *Justin Patriarhul*. Sunt o fire sociabilă și sensibilă.

Mă numesc **Alexandru Marcu**, am 15 ani și am absolvit *Liceul cu Program Sportiv* din Câmpulung. Deși sunt pasionat de fotbal, am ales Seminarul Teologic Ortodox *Justin Patriarhul* deoarece vreau să devin preot. Fiind o fire sociabilă, îmi petrec timpul liber cu prietenii.

Numele meu este **Tudor – Daniel Marin** și sunt născut pe data de 2 martie 2000. Am absolvit Școala Gimnazială *Nanu Muscel* din Câmpulung, iar de curând am intrat la Seminarul Teologic Ortodox *Justin Patriarhul*. Pasiunile mele sunt ciclismul și jocurile pe calculator.

Sunt **Adrian Moiceanu**, am 15 ani și, de câteva luni, am devenit elev al Seminarului Teologic Ortodox *Justin Patriarhul*. Am o fire rebelă, dar sunt sociabil, pasionat de religie, istorie și de muzica hip – hop. După terminarea liceului, aș dori să studiez psihologia.

Mă numesc **Teodor Moiceanu**, am 15 ani și sunt născut în zodia Pești. Am absolvit clasele I – VIII la Colegiul Național Pedagogic *Carol I*. Sunt sociabil și glumeț. Îmi place foarte mult sportul, în special baschetul.

Numele meu este **Alexandra Moiescu**. Am 15 ani și sunt elevă la Seminarul Teologic Ortodox *Justin Patriarhul*. Pasiunea mea este muzica. Cânt de la vârsta de 8 ani și îmi doresc foarte mult să progrez în acest domeniu. Sunt sociabilă, prietenoasă, dar și copilăroasă. Îmi place să-mi depășesc limitele și să fac de fiecare dată ceea ce mi se spune că nu pot. Mottoul meu în viață este: *Dacă nu riști, nu câștigi*.

Mă numesc **Andrei – Cosmin Neleț**, am 15 ani și am absolvit Școala Gimnazială Sfântul Iacob. Am ales să urmez cursurile Seminarului Teologic Ortodox *Justin Patriarhul*, deoarece întotdeauna mi-am dorit să aflu mai multe despre Dumnezeu, despre biserică, locul unde îmi găsesc liniștea sufletească. Îmi place foarte să învăț, dar mai ales să citesc. Visul meu este să devin preot sau profesor de religie.

Sunt **Nichita Nicolescu**, am 15 ani și sunt elev în clasa a IX – a S la Seminarul Teologic Ortodox *Justin Patriarhul*. Am absolvit clasele I – VIII în satul meu, Bălilești. Am venit la seminar, deoarece îmi doresc să cunosc tainele credinței în care m-am născut și am fost crescut.

Mă numesc **Călin Poenaru** și sunt elev în clasa a IX – a S la Seminarul Teologic Ortodox *Justin Patriarhul*. Am absolvit clasele I – VIII la Colegiul Național Pedagogic *Carol I*. Am ales acest liceu, deoarece aş vrea să descopăr mai multe despre tainele religiei.

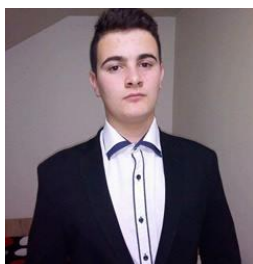

Sunt **Cristina Rădulescu**, am 14 ani și sunt elevă în clasa a IX – a S la Seminarul Teologic Ortodox *Justin Patriarhul*. Am venit aici de la Școala Gimnazială *Nanu Muscel*. Am ales acest profil, deoarece doresc să merg mai departe la Academia Militară și consider că această școală mă poate ajuta să ajung acolo unde mi-am propus. Sunt prietenoasă, mă pasionează fotbalul, dar pot fi, uneori, și foarte dură.

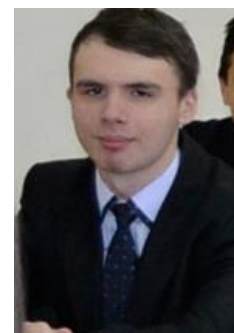
Mă numesc **Georgiana – Florentina Stanciu**, am 15 ani și sunt născută pe 19 aprilie 2000, în zodia Berbec. Am absolvit Școala Gimnazială Nr. 1 Bughea de Jos și am ales Seminarul Teologic Ortodox *Justin Patriarhul* deoarece îmi doresc să cunosc tainele creștinismului. Aș vrea să-mi continui studiile la Facultatea de Teologie. Sunt sociabilă, veselă, glumeață și vreau să îmi fac prieteni noi pentru a mă adapta cu bine în acest liceu.

Sunt **Petruț – Daniel Stanciu**, elev în clasa a IX – a S la Seminarul Teologic Ortodox *Justin Patriarhul*. Am absolvit Școala Gimnazială Valea Popii și îmi doresc să ajung preot pentru a – L sluji pe Dumnezeu.

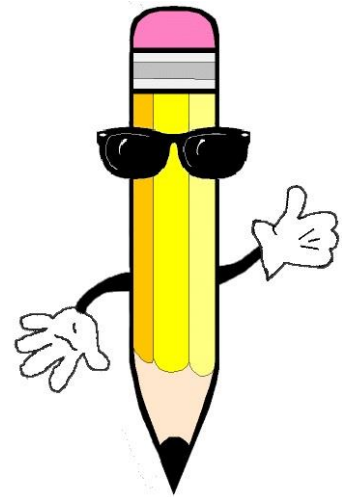
Mă numesc **Andrei – Dănuț Stoian**, am 15 ani și am absolvit Școala Gimnazială *Oprea D. Iorgulescu* din Câmpulung. Sunt o persoană sociabilă și îmi place să-mi petrec timpul liber cu prietenii. Am ales Seminarul Teologic Ortodox *Justin Patriarhul*, deoarece vreau să devin preot la fel ca tatăl și ca unchiul meu.

Mă numesc **Valentin Tolbaș**, sunt absolvent al Școlii Gimnaziale *Nanu Muscel*, iar, în prezent, sunt elev în clasa a IX – a S la Seminarul Teologic Ortodox *Justin Patriarhul*. Sunt un om calm și îmi place să-mi petrec timpul liber alături de prietenii mei de care mă leagă o pasiune comună, fotbalul.

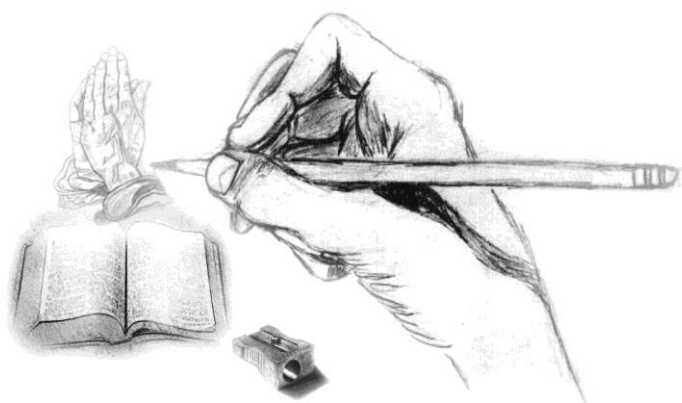
REBUS

A crossword puzzle grid with 13 numbered starting points. A vertical column of 13 cells is highlighted in orange and labeled 'A' at the top and 'B' at the bottom. A grey 'X' is in the 4th cell of this column. The grid is as follows:

1. Formulă melodică, scurtă, folosită pentru a putea intra într-un anumit glas bisericesc.
2. Citeț sau lector al textelor din Sfânta Scriptură în timpul serviciilor divine în Biserica Creștină din primele veacuri.
3. Potcap negru cilindric purtat de membrii clerului ortodox.
4. Ziua când a fost răstignit Domnul pe Cruce pentru mântuirea lumii.
5. Parte a mănăstirii destinată găzduirii pelerinilor, cameră de oaspeți.
6. Termenul popular pentru Postul Mare; Patruzecimea, cele patruzeci de zile cât durează acest post (quadregesima).
7. Denumire de origine greacă a praznicului Botezului Domnului, când s-a arătat la Iordan pentru prima dată Sfânta Treime.
8. Perete de zid semirotond.
9. Cuvios care a compus cântări bisericești care au rămas în cultul ortodox.
10. Rang acordat ieromonahilor.
11. Persoană care vorbește și predică frumos.
12. Grupare mare de creștini care au un crez și o organizație separată.
13. Ritual prin care se îndepărtează influența „celui rău”.

Adrian NEDELICU, clasa a XI - a S

DE PRIN TEZE ADUNATE

Otilia era o tipă introvertită, pentru că nu avea cont de Facebook, nici Twitter, nu se bucura de avantajele lumii online. Nu avea unde se „spovedi“ în fața prietenilor din listă și nu numai. Și eu am crescut fără părinți de mică, la fel ca Otilia, îi înțeleg tristețea.

E important să faci sport. Mulți suntem în pericol să uităm mersul pe jos, sărim în mașină când mergem câțiva metri până la magazin, la sala de sport, la fast-food. Ce mai, am uitat să mai fugim la stadion, în parc, jucăm fotbal pe tabletă.

Personajul lui Moromete este personajul central, chiar Tudor Călărașu participă la acțiune, aveau 10 copii și o pisică pe Bisisica.

Scenele reprezentative din romanul Moromeții sunt: Ca să se mire proștii și s-au mirat atunci când au văzut că nu mai au arborele în curte și alta e când le frige băieților o bătaie ca-n zona de nord a țării.

Harap Alb e prea tare ajunge pe un alt tărâm și o recuperează pe fata lui Roș.

Eram însurat de 7 ani cu o colegă de la psihologie, Camil vrea să zică că suferea.

Trebuie să vezi întâi filmul, înainte să citești o carte, ca e un fel de rezumat mai ușor de citit. Dacă nu s-a făcut film după carte, nici n-ar trebui să se dea la examen.

Bacovia a scris cele mai mari poeme ale literaturii precum: luceafarul și mircea cel batrân.

Liviu Rebreanu este cel mai de seamă poet al regiunii Moldova, a scris în perioada pașoptiștilor alături de Sadoveanu și de Bacovia.

Romanul Plumb a lui Rebreanu este o artă poetică deoarece prezintă drama unui țăran într-un cavou.

Familia Moromete s-a distrus pe sine însăși când a început să bea Ilie cu tovarașii lui pe la poiana lui Iorgu Iovan.”

Romanul Ion a apărut în anul 1990 alături de poezii precum Luceafarul sau Gorunul.

Tema și viziunea din romanul Plumb este reprezentativă pentru lume dar și pentru noi elevii care studiem foarte mult fiindcă încercăm să descifrăm profund sensurile.

Adrian NEDELUCU, clasa a XI – a S

